

ELSŐ KÖNYV

Első figyelmeztetés

Előhang

KEZDET BEN volt a világegyetem.

Hogy miként jött létre, olyan talány, melyet talán soha senki nem fog tudni megfejtetni, vagy legalábbis nem ebben a téridő-kontinuumban. Lakóinak többsége egyszerűen elfogadta az univerzum létét, minden részével együtt: azokkal, amiket sikerült megismerni, és azokkal, amelyek továbbra is rejtélyesek maradtak számukra.

A legtöbben azonban nem tudták, mi az az erő, ami a legnagyobb hatással volt az univerzum alakulására, világainak fejlődésére, az élet kialakulására vagy épp megszűnésére s az idő és a tér formálódására. Az Építők mindig is ott voltak a kozmosz árnyékában, és egy olyan entitás nevében alkottak és formáltak új civilizációkat, melyet ők csak *Anyaként* ismertek.

Ő volt az univerzum alakot öltött esszenciája.

És még azok után is, hogy többé már nem tisztelték az Anyát, az Építők továbbra is befolyással bírtak az univerzum árapályára s minden lehetséges valóság működésére. Ők voltak a multiverzumot mozgató kortalan, örökkévaló,

a következményekkel mit sem törődő erő... mindaddig, amíg ez meg nem változott.

Mert eljött a pillanat, amikor a multiverzum arra figyelmeztette az Építőket, hogy mindez bármikor megváltozhat. Hogy az általuk ismert valóságok összeomolhatnak és megsemmisülhetnek.

És ezt ők nem engedhették...

ÖNJAVÍTÁS

A VILÁG nagy részének fogalma sem volt a közeledő tárgyakról. Nem is látták őket. Talán csak a legfejlettebb teleszkópok észlelték az égből aláhulló hét lövedéket.

A magasan a Föld felett lebegő, Csúcsnak nevezett őrálomás egyszerre figyelte az alant elterülő világot és a kozmosz sötétjét. A multinacionális Külvilági Afférrendezési Divízió – a KARD – bázisaként első és legfontosabb feladata a Földön kívüli veszélyforrások felderítése és a bolygó ezektől való megóvása volt. Amint a bázis milliónyi szenzora észlelte a sugárnyalábokat, azonnal megszólaltak a riasztók.

De elkéstek.

– Mivel van dolgunk?

– Nehéz megmondani, uram – felelte Nathaniel Byrd, a védelmi miniszter, s mikor látta, hogy az elnök továbbra is várakozón mered rá, folytatta. – Ahol egy ilyen lövedék becsapódik, ott minden energiaellátás és a kommunikáció is megszűnik, a számítógépes rendszereket is beleértve. Olyan, mint valami elektromágneses impulzus, ami azonban mindössze nyolc másodpercig fejti ki a hatását. Legalábbis az ed-

dig mért adatok alapján. A rendszer újraindításához azonban ennél jóval több idő kell.

Igaz, olyan is előfordult, hogy egy rendszer alig néhány másodperc múlva ismét működőképes volt, ám más esetekben minden egyes energia-kimaradás után egyre több információ veszett el, és minden rendszer-újraindításnál egyre több nehézséggel néztek szembe.

– A KARD az egész bolygón megfigyelt ilyen energia-kimaradásokat – magyarázta Byrd. – Ott, ahol felkészültek az elektromágneses támadásokra, a kár minimális, ám nem egy helyet teljesen megbénítottak.

Az elnök hátradőlt a székén, és egyelőre nem fűzött hozzá semmit.

Az energiarendszerek szétzilálása már magában is épp elég borzasztónak bizonyult, és ez csak a jéghegy csúcsa volt. Számos repülőgép a levegőben vált irányíthatatlanná, és a radarok sem működtek. Némelyik gépnek vakon is sikerült épségben leszállnia, de az emberi és anyagi veszteség máris elképesztő méreteket öltött.

A szuperhősök megtették minden tőlük telhetőt, ám nem minden erőfeszítésüket koronázta siker.

A krízis a belvárosokat és a zöldövezeteket ugyanúgy elérte. Kiment az áram, és a számítógép vezérelte, kifinomultabb tartalék generátorok sem működtek. A sorozatos fagyás és újraindítás miatt többszörösen is elmentett adatok sérültek, és számos fájl használhatatlanná vált. Az országok és nemzetek védelmére tervezett biztonsági rendszerek épp ezekben a kritikus pillanatokban mondták fel a szolgálatot. Csak az olyan, sokszorosán bebiztosított technológia működött továbbra is, amelyek megalkotásánál a tervezők a szélsőséges körülményeket is próbálták figyelembe venni.

A legmodernebb eszközökben már megvoltak ezek a biztonsági lépcsőfokok, a néhány évvel korábbi modellekből azonban még hiányoztak, s azok így sorra meghibásodtak, és használhatatlanná váltak.

Dél-Koreában, az Észak-Gyeongsang tartományban található Ulchin megyei atomerőműben alig egy órával a világűrből érkező támadás után kezdtek jelentkezni a problémák. A technikusok először maguk próbálták orvosolni a helyzetet, majd, mikor ráébredtek, hogy külső segítségre szorulnak, azonnal megtették a szükséges lépéseket. Többször is megpróbálkoztak a krízis elhárításával, de az előírások és a követendő eljárások hatástalannak bizonyultak.

Az Ulchin Atomerőművet dr. Kim Jae-Yin irányította, aki azonnal elküldte a legtöbb munkást, amint ezt a biztonsági előírások lehetővé tették, és úgy döntött, egy régi barátjától kér segítséget. Nem törődve a rohamosan emelkedő sugárzásszinttel és a testet-lelket dermedztő hideggel, Jae-Yin higgadt és hatékony maradt. Nem akart meghalni, bár sejtette, hogy ebbe többé már nincs beleszólása.

Dr. Bruce Bannert még a főiskoláról ismerte. Annak idején rengeteget sakkoztak és söröztek, közben a világ nagy kérdéseit boncolgatták, és bár soha semmiben nem tudtak megegyezni, úgy voltak vele, barátok közt az ilyesmi nem számít.

Bannert végül a S.H.I.E.L.D. kommunikációs központján keresztül sikerült elérnie. Ez volt az utolsó – sőt valószínűleg az egyetlen – olyan csatorna, amin keresztül még kapcsolatba tudtak lépni a külvilággal.

Az udvariassági köröket mellőzve Kim arra kérte barátját, hogy vesse latba a befolyását, és próbálja meg rávenni a Bosszúállókat, hogy jöjjenek, és mentsenek meg minél több életet.

Bruce megígérte, hogy megtesz minden tőle telhetőt. Aztán megszakadt a kapcsolat.

Dr. Kim Jae-Yin végül megpróbált megbékélni a halál gondolatával.

Az indiai Chhatarpur viszonylag ritkán lakott terület volt, ami szerencsés dolognak bizonyult, bár azt, ami a közeli Khajuraho- emlékművet találta telibe, a legkevésbé sem érdekelte, vannak-e emberek a közelben.

Egyedül az volt számára fontos, hogy tegye a dolgát.

Hogy megváltoztassa a világot.

A chhatarpuri régióban számos templom akadt, melyek közül a több mint ezer éves Khajuraho épületegyüttes volt az egyik legrégebbi. Ahogy a világúrból érkező energiáimpulzus földet ért, azonnal munkához látott, sugárzással árasztotta el a környéket, átjárta a talajt, az épületek köveit, s nem csupán a földet, de a benne és rajta található életet is átformálta.

A legtöbb templom Khajuraho város közelében állt, ami majdnem húszezer embernek adott otthont. Az ősi épületegyüttest és a település házait folyondár és sötét, zselészerű anyag borította, mely minden élőlényt elnyelt. Süket csönd és sűrű köd telepedett a tájra, ami lomha hóesésre emlékeztetett.

Aztán megrázkódott a föld, ahogy új, emberforma alakok törtek maguknak utat a méhéből, át a sötét placentán és a nyúlós ködön. Hatméteres, nemtelen, izmos, emberfor-

ma óriások voltak, sötétkék bőrűek, groteszk, kockaforma fejjel, rajta négy, a főbb égtájakat vizslató, kifejezéstelen arccal.

Az idegen anyagból kikelt lények szó nélkül nekiláttak egy hatalmas, kör alakú építményt emelni az ősi templok romjaiból. A kőtömböket, melyeket gépek nélkül nem is lehetett volna megmozdítani, félelmetes precizitással illesztették össze. Az új építmény mintázata a perui Nazcavonalak szimmetriáját idézte, valahogy úgy, ahogy odafentről, a világűrből lehetett látni őket.

Amint ezzel végeztek, a kék óriások – tenyerüket a külső falon nyugtatva – eleven kört alkottak az építmény körül. S most először érzelmek jelentek meg a négy égtájat kémlelő ábrázatukon.

Fájdalom és... harag.

Dr. Bruce Banner a KARD teleszkópjai által rögzített felvételekre meredt, melyeken jól látszott, hogy mi történik Indiában és a világ olyan pontjain, ahol az űrből érkezett energiaimpulzusok földet értek. És bármilyen félelmetesek is voltak ezek a képek, ő, a tudós képtelen volt nem lelkesedni. Végére is ez volt életének és munkásságának egyik legfontosabb napja. A világegyetem titkai olyan kézzelfogható közelségbe kerültek, hogy ettől ismét elevennek és tetterkésznek érezte magát.

Mindazonáltal azzal is tisztában volt, hogy most nem feltétlenül az izgalom a legmegfelelőbb reakció. És azok, akik *igazán* ismerték, mindennél többre értékelték a *nyugodt* Bruce Bannert. Mert ha kijött a sodrából, az rendszerint katasztrofális következményekkel járt.

Ám az ilyen kritikus pillanatokban nem sok választása volt. Steve Rogers – Amerika Kapitány – válaszokat várt, és Banner nem csupán tudós, hanem Bosszúálló is volt.

És minél tovább tanulmányozta a felvételeket, az izgalma annál inkább iszonyatba fordult...

Az ausztráliai Perthben a becsapódás eredménye sokban emlékeztetett a Chhatarpurban történetekre. A város földje és épületei hátborzongató metamorfózison estek át, a termékeny talajból aszfaltot és betont is szétmorzsolva hatalmas növények bújtak elő. A tájra ködfüggöny ereszkedett, amit a távoli villámlás gyöngyházfénnyel világított meg.

A növényekből sarjadó kacsokat és folyondárokat mint-ha önálló akarat vezette volna, épületeket és hidakat futottak be, szerves kábelekként kapcsolva össze őket, s itt is, ott is gigászi tornyokként magasodtak a táj fölé. Ezekből az idegen objektumokból aztán súlyos nyúlványok türemkedtek elő, melyekből idővel hatalmas, bogarakra emlékeztető lények másztak ki, és majomügyességgel kúsztak végig az indákon.

Mintha a zsigereikben érezték volna, melyiküknek hová kell mennie, s amint meglették a nekik rendelt helyet, az ég felé fordították torz fejüket, s a visszahúzódó kitinredők közül izzó szemek meredtek az égre.

A villámfényhez hamarosan idegen energiahullámok társultak.

A Csúcs technikusai kétségbeesett tempóban próbálták visszakövetni a jövevények útját, hátha sikerül kiolvasni a mozgási vektorukból, honnan is érkezhettek a csillagok közül lecsapó invázió. A szenzorok folyvást az eget fürkésztak.

ték, és a választ végül meglepően közel, a Marson találták meg.

Japán, India és Ausztrália után az Antarktiszt közelében elterülő Vadföld, majd Horvátország, Kanada és Norvégia következtek. Ezeken a helyeken is azonnal elkezdett átalakulni a légkör, a táj és az élővilág, s ez a változás minden egyes alkalommal drasztikus és erőszakos volt. Emberek milliói alakultak át, és a táj felismerhetetlenné torzult.

Az emberiség kezdett kifutni az időből.

A legtöbb országban nem volt olyan szintű űrprogram, ami ez esetben bármiféle válaszlépést lehetővé tett volna. És még a kivételek – a NASA, a kínai CNSA, az orosz RFSA és pár magánkézben lévő szervezet – sem rendelkeztek olyan technikai eszközökkel, amilyenek szükségesek lettek volna egy Mars-expedíció megszervezéséhez és útnak indításához.

Kivéve a Bosszúállók. Nekik másfajta módszerek is rendelkezésükre álltak.